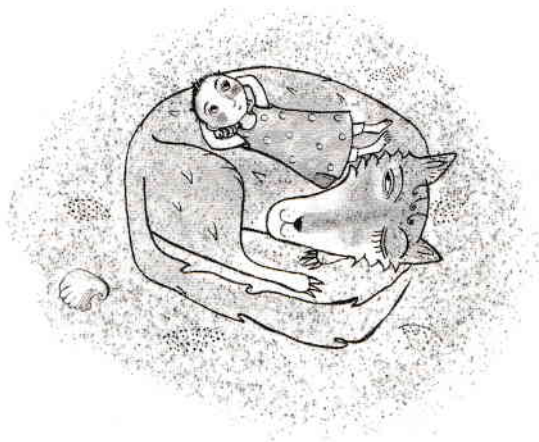

LBRIS

We know
books

ÅSA LIND

Lupul de Nisip

ilustrații de
KRISTINA DIGMAN

traducere din limba suedeză
SERGIU PĂDURARU

PORTOCALA
ALBASTRĂ

CUPRINS

Un animal neobișnuit și foarte rar	7
Toată lumea, dă-i cu munca!	14
Poza de vacanță	20
Semnele curajului	26
Acasă la Lupul de Nisip	32
Limba zackarineză	39
Stană de piatră	44
Cicăleala	50
Cârnăciorul fără sfârșit	57
Timidă, mai timidă, cea mai timidă	63
Cine are nevoie de Zackarina?	70
Inscripția de pe piatră	76
Dădacă	82
Cometa și astronautul	87
Zackarina și întunericul	95

UN ANIMAL NEOBÎȘNUIT ȘI FOARTE RAR

ZACKARINA locuia într-o casă la marginea mării împreună cu mama și cu tatăl ei. Casa era mică, dar marea era întinsă și în mare te poți îmbăia – cel puțin vara. Acum era vară, era soare și era cald, așa că Zackarina voia să facă o baie.

Exista totuși o mică problemă. N-avea voie să facă baie în mare singură și tata n-avea chef să meargă cu ea pe plajă.

— N-am timp acum, spuse el. Acum trebuie să citesc ziarul, Zackarina, înțelegi?

Și cu asta, se afundă în hamac și deschise un ziar mare și foșnitor. Ziarul era așa de mare că tata dispăruse aproape cu totul, ca sub o pătură. Numai picioarele mai ieșeau în afară. Ce picioare plicticoase, se gândi Zackarina. Picioarele plicticoase ale lui tata, care nu vor să vină pe plajă. Of!

— Atunci, eu mă duc pe plajă oricum, spuse ea.

— Bine, bine.

— Ca să sap o groapă, spuse Zackarina. În nisip, să fie ca o capcană și tu să cazi în ea, poftim!

— I-auzi! Ce drăguț! zise tata și foșni din ziar.

Zackarina pricepu că tata nici măcar nu asculta. Așa zicea el când nu era atent: „I-auzi! Ce drăguț!“

— Ba nu! Nu e deloc drăguț! spuse ea.

Coborî pe plajă și începu să sape cu mâinile în nisip. Deasupra, nisipul era uscat, luminos și cald, dar mai jos deveni umed, întunecat și rece.

Zackarina se lăsă pe burtă și se uită în groapă. Ce adâncă era! Ce mai capcană!

Începu să-i pară un pic rău pentru tata, care o să cadă în groapa asta adâncă și groaznică... „Las' că așa-i trebuie!“ se gândi ea și mai scoase câteva mâini de nisip.

Atunci se întâmplă.

Era ceva care se mișca jos în groapă. Zackarina simți clar lucrul ăsta și trase repede mâna. Da, era ceva acolo jos, zău că era! Chiar pe fundul gropii!

Nisipul parcă tremura și pe urmă se scufunda și deodată... ceva ieși din nisip. Ceva negru și un pic turtit.

Își dădu seama imediat ce era.

Era un nas.

Un nas care amușina și strănuta, scotocea și fornăia.

LBRIS

We know
books

— Tăticule! strigă Zackarina. La mine în groapă e un nas!
Și e viu, să știi!

— I-auzi! Ce drăguț! foșni tata de departe, din hamac.

Drăguț? Zackarina nu era deloc convinsă de lucrul ăsta. Totul depindea de ce fel de animal era agățat de nasul ăla... Te pomenești că era vreun animal sălbatic?

Nasul mai ieși un pic din nisip și pe urmă încă un pic. Zackarina se dădu înapoi și își ținu răsufflarea. Animalul era pe cale să iasă! Fornăia și fojgăia în groapă și deodată din groapă apăru un cap!

Ce animal mai era și ăsta? În mod sigur nu era un câine, deși aducea puțin a câine-lup, dar numai puțin. Într-un fel, părea mult mai sălbatic. Și blana – parcă nu avea fire de păr. Aducea mai degrabă a nisip – nisipul deșertului, galben ca soarele.

Animalul privi de jur împrejur și până la urmă dădu cu ochii și de Zackarina, bineînțeles.

— Aaaa, acum înțeleg! zise animalul din groapă și clătină îndelung din cap.

Zackarina simți un ton masculin în voce.

— Tu ai săpat groapa asta, spuse el. Păi atunci, trebuie să fii un fel de... viezure*, nu?

Fata nu-ndrăzni să spună nici da, nici ba, așa că tăcu.

Animalul oftă.

* În suedeză: att gräva = a săpa; grävling = bursuc, viezure (n.t.).

— Ce gândăcel ciudat, spuse el. Săpă ca un viezure, dar e mut ca un pește!

Făcu un salt afară din groapă – patru picioare, un trup și o coadă care se mișca fără-nctare. O luă ușor, pe vârful, spre Zackarina, care se ghemui și gândi: „Ajutor! Acum mă mănâncă!“

Dar n-o mănă. Începu s-o amușineze – și pe ea și tot locul din jurul ei. Ea nu se putu abține să nu râdă. O gândila!

— Aha, uite că nechezi, zise animalul. În cazul ăsta trebuie să fii cal. Sau poate ai cotcodăcit? Că atunci ești găină!

Animalul lăsă capul într-o parte și se gândi o clipă.

— O găină tare amuzantă – fără pene! Nu, zău așa, ești un animal foarte ciudat, pe sufletul meu și pe coada mea!

Atunci, Zackarina nu se putu abține.

— Nu sunt nicio găină. Sunt un om!

Animalul zâmbi și mii de dinți ascuțiți străluciră din gură, albi ca sideful scoicilor.

— Păi eu ce-am zis? Un animal foarte ciudat!

Se rostogoli în nisip și se întinse lângă Zackarina. Trupul nisipos îi strălucea ca aurul în soare.

— Eu sunt un Lup de Nisip, spuse el. Bună ziua, bună ziua! Sunt un animal rar, foarte rar... și neasemuit de frumos, nu ți se pare?

Zackarina nu știa ce să creadă. Nu mai întâlnise niciodată un Lup de Nisip.

Nu era sigură dacă tremura de frică sau de bucurie.

— Și ce mănânci? întrebă ea precaută. Mănânci... oameni?

— Oameni?! Nu, pfui! Eu mănânc mai ales raze de soare și raze de lună. Dacă mănânci raze de lună te faci tare deștept. Eu știu absolut tot.

— Totul de pe lumea asta? zise Zackarina.

— Totul din toate lumile și răspunsurile la toate întrebările, spuse Lupul de Nisip.

Zackarina încercă să se gândească la o întrebare cu adevărat grea, una la care acest lup încrezut să nu poată răspunde. Ceva despre spațiu sau... sau despre mușuroaie.

Dar când deschise gura, o cu totul altă întrebare îi zbură de pe buze:

— De ce? spuse ea. De ce trebuie tata să citească ziarul?

— Ha! Asta-i ușoară, spuse Lupul. Păi a fost vrăjtit, nu vezi?

— Vrăjtit?

— Da. Sau hipnotizat – ochii lui au rămas lipiți de ziar, de literele alea mici și negre și nu se pot desprinde de ele.

Zackarinei nu-i plăcu deloc răspunsul. Nu voia să aibă un tată care rămânea cu ochii lipiți de ziar pentru totdeauna!

— Da' nu-ți face griji, spuse Lupul. Am să-l eliberez!

Lupul de Nisip se ridică și porni vijelios ca o furtună de nisip drept spre hamac. Cât ai clipi, smulse ziarul din mâinile tatei. Ca niște păsări mari, paginile de ziar dădeau alene din aripi peste plajă...

Tata căzu din hamac și dădu cu fundul de pământ. Ce?
Un lup aici?

— Zackarina! strigă tata. Cred că am făcut insolație! Trebuie să fac o baie în mare!

„În sfârșit!“ gândi fetița.

Marea era întinsă și albastră și s-au zbunguit îndelung, până când degetele li s-au zbârcit. După aceea s-au dus în casă și au băut ceai și au jucat cărți și n-au trișat decât când a trebuit.

Iar în groapa din nisipul de pe plajă, Lupul de Nisip rămase să se gândească la oameni, la tați și la alte animale ciudate.

